Jamsai
เพื่อให้อีกคนรอด ฝ่าแฝดอย่าง 'พวกเธอ' จึงต้องใช้ชีวิตในร่างเดียวกัน
แต่เมื่อ 'พวกเขา' ก้าวเข้ามา ความสัมพันธ์อันแสนซับซ้อนจะจบลงอย่างไร
Flower and Autumn
เมื่อดอกไม้พลิบานยามฤดูใบไม้ร่วง
โมจิ เกจุ เขียน
ZOO ภาพ
JamSai LOVE Series
Jamsai ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่
www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series
Flower and Autumn เมื่อดอกไม้ผลิบานยามฤดูใบไม้ร่วง

โมจิะ เดาจุ๊ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2510-9

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพุฒิพงษ์ (zoo)

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

พิมพ์บน กระดาษถนอมสายตา Green Read ห่วงใยสายตาคุณ
www.greenread.com

ทักทาย

เพื่อนๆ รู้มั้ยว่ามยองนังมีฝาแฝดด้วยน้า ชื่อมยองนุงไงล่ะ ไม่เคยเห็นกันล่ะสิ ก็ฝาแฝดของมยองนังอยู่ในกระจกไง! เวลาส่องทีก็เห็นหน้าสวยๆ ของฝาแฝดที >.< มันอะเมซิ่งมากเลยใช่ม้าาา และถึงชื่อจะต่างกัน แต่หน้าตาเราสวยเหมือนกันเป๊ะทีเดียว ไม่มีใครแยกออกแน่นอน อิๆ ^O^

แต่ฝาแฝดในเล่มนี้มาล้ำกว่ามยองนังซะอีก เพราะเธอทั้งสองเป็นฝาแฝดที่อยู่ในร่างเดียวกัน! โอ้มายก็อดดด o_O นี่มยองนังนึกว่ามีแต่แฝดอินจันที่อยู่ด้วยกันตลอดเวลานะ คราวนี้มี 'กาน' กับ 'มะลิ' เป็นแฝดคู่ใหม่ที่ต้องบันทึกไว้ในแจ่มใสกินเนสบุ๊คซะแล้ว เพราะเธอทั้งสองต้องสลับกันใช้ชีวิตคนละวัน แล้วยังต้องปิดบังไม่ให้คนอื่นรู้อีก (ถ้ารู้คงโดนจับไปเป็นตัวทดลองในแล็บแน่ๆ T^T) อ้าว! แล้วทีนี้ถ้ากานหรือมะลิไปแอบปิ๊งหนุ่มที่ไหน พวกเธอจะทำยังไงดีล่ะ โอ๊ยยย แค่คิดมยองนังก็ปวดหัวแล้วววว

ว่าแล้วก็ขอตัวไปกินยาก่อนดีกว่า ยังไงมยองนังขอฝากผลงานเล่มใหม่ของ 'โมจ๊ะ เดจจุ๊' ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของเพื่อนๆ ด้วยนะคะ แล้วพบกันใหม่ค่า บ๊ายบาย >O<

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

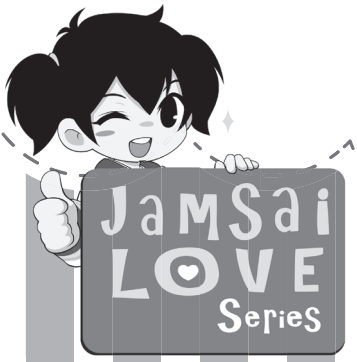

รู้จัก
นักเขียน

สวัสดีค่ะ นิยายของ 'โมจ๊ะ เดจจุ๊' หายหน้าจากร้านหนังสือไปถึง 8 ปี กลับมาทั้งทีก็คงไม่ธรรมดา ☺

ที่ผ่านมาโมจ๊ะเริ่มเขียนนิยาย ดำเนินเรื่อง ทำทุกอย่างจากจินตนาการในหัว แต่คราวนี้ต่างออกไป เพราะเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่องล้วนมีจุดเชื่อมโยงกับประสบการณ์จริงของโมจ๊ะทั้งนั้นเลย

โมจ๊ะไปอยู่ญี่ปุ่นมา 8 เดือน...และในช่วงนั้นก็มีเพื่อนผู้ชายในชมรมกับรุ่นพี่ที่ทำงานพิเศษเข้ามาเป็นสีสันในชีวิต

พวกเค้าน่ารักทั้งคู่เลย น่ารักจนเขียนบรรยายใน Facebook เท่าไหร่ก็ไม่พอ เลยต้องจับมาทำเป็นนิยายซะเลย!

แต่วัตถุดิบของเราดันมีผู้ชาย 2 คนกับผู้หญิง 1 คนเนี่ยสิ...เราไม่อยากให้เพื่อนกับรุ่นพี่มาชอบผู้หญิงคนเดียวกันเลย! มันก็เลยจำเป็นต้องสร้าง 2 คู่...แต่ก็ยังไม่พอใจอีก! เพราะอยากจะให้ผู้หญิงที่ดำเนินเรื่อง มีแค่คนเดียว TOT

เอิ่ม แล้วทีนี้จะทำไงดีล่ะ! อยากให้มี 2 คู่ แต่จะให้นางเอกมีแค่คนเดียวเนี่ยนะ!? ได้เหรอ!

และแล้วสุดท้ายก็เกิดพล็อตสุดพิสดารขึ้นมาในหัว!!! ตรงตามความต้องการเป๊ะทุกประการ!

มันเป็นยังไง ต้องลองอ่านดูค่ะ ^_^! ทุกคนจะอินเหมือนได้ไปอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่นเองเลย!

อ่านจบแล้วแวะมาบอกเล่าฟีดแบ็กกันบ้างนะคะ (Facebook : โมจ๊ะ เดจจุ๊)

7

บทนำ

"พี่...พี่ว่าตัวนี้ดีมั้ยอ่ะ"

ฉันหันไปมองมายด์...น้องสาวข้างบ้านที่รู้จักกันตั้งแต่วันที่นางเกิด น้องกำลังยืนเอาชุดกระโปรงลายดอกไม้สีส้มๆ ฟรุ้งฟริ้งทาบตัวพร้อมหันซ้ายหันขวาให้ฉันดูอยู่

"อืมมม!"

แต่เหลือบตามองเพียงวินาทีเดียวฉันก็ยกโทรศัพท์ขึ้นมายืนกดต่อ

"..."

อีกฝ่ายเงียบกริบ และนั่นทำให้ฉันสัมผัสได้ถึงรังสีไม่พอใจที่แผ่ออกมา สุดท้ายก็เลยจำต้องยอมเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากางเกงและเงยหน้าสบตาน้องดีๆ

"อะไรเล่า ก็บอกว่าอืม! อืมก็แปลว่าสวยไง"

"พี่ไม่ตั้งใจเลือกให้หนูอ่ะ"

ฉันกลอกตาอย่างเหนื่อยใจ ตอนแรกก็ตั้งใจช่วยดูให้อยู่หรอก แต่พอน้องมันไม่ยอมตัดสินใจซื้อสักที ฉันก็เริ่มขี้เกียจจะออกความเห็นแล้ว -*-

"ที่อยู่ในมือเนี่ย หยิบมาจากราวตัวที่ยี่สิบได้แล้วมั้ง เอาไปจ่ายเงิน

สักทีเถอะ"

อ้อ! ที่ว่าตัวที่ยี่สิบอ่ะ ยังไม่รวมที่แวะดูก่อนหน้านี้อีกสามร้านนะจ๊ะ!

"โอ๊ย พี่! มันก็ต้องตั้งใจเลือกนิดนึงป๊ะ! เสาร์นี้เป็นเดตแรกของหนูเลยนะ" น้องหันไปที่ราว แล้วหยิบชุดวันพีซสีเหลืองมาทาบตัวแทนชุดลายดอกไม้สีส้ม "หรือตัวนี้ดี..."

ตัวที่ยี่สิบเอ็ด...

เฮ้อ...มันก็คงไม่แปลกล่ะมั้งนะที่สาวน้อยวัย 15 ปีจะดี๊ด๊ากับเดตแรก ถ้าถามว่าฉันเข้าใจความรู้สึกของน้องมั้ย...

คำตอบคือโน้ววว! คนไม่เคยคบกับผู้ชายเกินคำว่าเพื่อนอย่างฉันไม่รู้หรอกว่าความตื่นเต้นของการไปเดตมันคืออะไร

"สรุปหนูเอาตัวแรกสุดที่พี่เลือกให้ที่ร้านแรกดีกว่า"

ดูมัน

"งั้นกลับไปร้านแรกกันน้า~ ซื้อเสร็จ เดี๋ยวหนูพาพี่ไปเลี้ยงอาฟเตอร์...อ๊ะ" ขณะที่มายด์กำลังออดอ้อน จู่ๆ ก็ชะงักไป สายตามองข้ามฉันไปทางด้านหน้าของร้านเสื้อผ้าซึ่งเป็นกระจกใส "นั่นพี่วิลล์ป่ะ O_O"

อ้อ วิลล์...ก็แค่วิลล์ แล้วทำไมต้องทำหน้าตะลึงอย่างกับเห็นผีด้วย บังเอิญเจอคนรู้จักมันต้องทำหน้าช็อกเบอร์นั้นเลยเหรอ หรือว่าหมอนั่นมันแก้ผ้ามาเดินสยาม?

ฉันหันไปมองทางหน้าร้าน ก็เป็นวิลล์จริงๆ อย่างที่มายด์ว่า ใส่เสื้อผ้าครบถ้วนปกติดี...แต่ก็มีอย่างหนึ่งที่ดูไม่ปกติเท่าไหร่นัก...ข้างๆ เขามีผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งยืนอยู่ และสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของฉันได้ดีที่สุดคงไม่พ้นมือของคนทั้งคู่ที่สอดประสานกัน

"ผู้หญิงที่มากับพี่วิลล์นี่ใครอ่ะพี่..."

"ฉันจะไปรู้ได้ไง..."

แม้ปากจะตอบคำถามของมายด์ แต่สายตายังคงจ้องค้างอยู่กับภาพผู้ชายผู้หญิงเบื้องหน้าที่ดูยังไงก็เหมือนเดตกันอยู่ไม่มีผิด

"เค้าจะเดินไปแล้วอ่ะ...อ้าว! พี่ รอด้วย!"

ก่อนที่วิลล์จะเดินหนีหายไป ฉันก็รีบพุ่งตัวออกไปจากร้านเสื้อผ้าทันที

"วิลล์!!!"

เจ้าของชื่อชะงักกึก ค่อยๆ หันหลังมาตามเสียงเรียก เมื่อเขาเห็นหน้าฉันก็ตกใจถึงขั้นทำแก้วน้ำที่อยู่ในมือร่วงหกกระจาย ตามด้วยรีบสะบัดมืออีกข้างออกจากการเกาะกุมของผู้หญิงที่มาด้วยกัน

เหอะ! ช้าไปแล้ว!

"มะลิ!?"

เขาโพล่งชื่อ 'แฟน' ของตัวเองออกมาด้วยความตกใจสุดขีด แต่แล้วก็เปลี่ยนมาเอ่ยชื่อ 'ฉัน' แทนเมื่อเรียกสติตัวเองได้

"กาน..."

ฉันเดินย่างเท้าเข้าไปประชิดชายหญิงตรงหน้า มายด์ที่เพิ่งวิ่งตามออกมาจากร้านก็รีบดิ่งเข้ามาจับมือฉันไว้ ราวกับกลัวว่าฉันจะทำอะไรวู่วาม

"ฉันว่าฉันต้องการคำอธิบายนะ"

ฉันพูดกับวิลล์ ก่อนจะเลื่อนสายตาไปมองผู้หญิงที่มากับเขา แต่เธอกลับมองฉันด้วยแววตาที่ไม่มีความสงสัยเลยแม้แต่นิดเดียวว่า 'ฉันคือใคร'

"หึ" และในจังหวะที่เราสบตากันเธอก็แสยะยิ้มใส่ฉัน "นายเคลียร์กับแฟนนายเองแล้วกันนะ ฉันไม่อยากถูกตบ"

ผู้หญิงที่มากับวิลล์เป็นฝ่ายพูดขึ้นมาก่อน แล้วก็เดินจ้ำเข้าร้านอาหารที่อยู่ถัดไปสองร้านหน้าตาเฉย ซึ่งฉันไม่ใช่ 'แฟน' วิลล์ จึงไม่จำเป็นต้องตามไปจิกหัวยัยนั่นมาตบเหมือนในละคร สิ่งเดียวที่ฉันต้องการคือคำอธิบายจากผู้ชายคนนี้เท่านั้น

"ไอ้ที่ฉันเห็นมันคืออะไร" ฉันถามย้ำด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก

"เอ่อ..." อีกฝ่ายอ้ำๆ อึ้งๆ

"แกนอกใจมะลิ?"

"มันไม่ใช่อย่างนั้นนะเว่ยกาน..."

โอ้โห! ถูกเห็นตอนจับมือกันแน่นขนาดนั้นยังจะพยายามแก้ตัวอีก!

"ไม่ใช่ยังไง ฉันไม่ใช่เด็กสองขวบนะที่เห็นแล้วจะไม่เข้าใจ" ฉันขึ้นเสียงเพราะเริ่มจะระงับความโมโหตัวเองเอาไว้ไม่ได้ "แกทำได้ยังไงอ่ะวิลล์! ถ้ามะลิมันรู้ มันจะเสียใจขนาดไหน"

"อย่าบอกมะลิได้มั้ย"

เพียะ!

ฉันฟาดฝ่ามือไปที่หน้าของผู้ชายไร้ความรับผิดชอบคนนี้เต็มแรง เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ตบหน้าคนอื่น แต่มันทนไม่ไหวจริงๆ เมื่อกี้หมอนี่พูดอะไรออกมา! พูดออกมาได้ยังไง! คิดเหรอว่าฉันจะร่วมมือกับเขาปิดบังพี่สาวตัวเองน่ะ!

"เฮ้ย พี่กาน OoO! ใจเย็นๆ" มายด์รีบเข้ามาดึงตัวฉันออกห่างจากวิลล์

"ทำไมแกชั่วได้ขนาดนี้วะ! มะลิมันโคตรรักแกเลยนะรู้มั้ย! แกหักหลังมะลิแบบนี้ได้ยังไง!" ฉันสะบัดมือมายด์ออกอีกครั้ง ก่อนจะเข้าไปผลักไหล่ของวิลล์อย่างแรงจนหมอนั่นเซไป แต่แทนที่เจ้าตัวจะมีท่าทีของคนรู้สึกผิด กลับมองฉันด้วยสายตาไม่พอใจ

"เออ! ฉันก็รักมะลิ รักมากด้วย"

อะไรของมันวะ

"แกบอกว่าแกรัก แต่แกมีผู้หญิงคนอื่นเนี่ยนะ?"

"กาน...แกไม่เคยมีแฟน แกไม่เข้าใจหรอก" หมอนั่นพูดออกมาด้วยเสียงแข็งๆ

แล้วมันเกี่ยวอะไรกับมีแฟนหรือไม่มีแฟน อีกอย่างนะ เขาคือผู้ชายคนเดียวในโลกนี้ที่ไม่ควรมาพูดใส่ฉันว่าเธอไม่เคยมีแฟน -*-! คิดว่าสาเหตุที่ทุกวันนี้ฉันมีแฟนไม่ได้มันเป็นเพราะอะไรกันล่ะ ตัวเองก็น่าจะรู้อยู่แก่ใจแท้ๆ

"ไม่ต้องเปลี่ยนเรื่อง ฉันถามว่าแกนอกใจมะลิทำไม" ฉันเข้าไปกระชากคอเสื้อวิลล์ แต่หมอนั่นกลับผลักฉันออก

"ใครมันจะไปทนไหววะ! มีแฟนได้แค่วันเว้นวัน! อยากจะจูบก็ไม่สะดวก อยากจะทำมากกว่านั้นก็ทำไม่ได้! สี่ปีแล้วนะที่ฉันต้องอดทนมาตลอด!!!"

"..."

"ถ้าแกมีแฟน แกก็จะรู้ว่าเรื่องพวกนี้มันคือความต้องการที่ธรรมดามาก!" เขาบอกด้วยน้ำเสียงอึดอัด

"..."

ใช่ว่าฉันไม่เข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อ...แต่คนที่เลือกจะเป็นแฟน

กับมะลิคือตัวเขาเองนะ ตอนที่เขาเลือกที่จะคบกับมะลิ ตัวเขาก็รู้อยู่แล้วนี่ว่ามันไม่มีทางที่จะเป็นคู่รักแบบปกติได้

"เธออยากบอกมะลิมากใช่มั้ย" เขาถามฉันพร้อมกับกระตุกยิ้มที่มุมปาก ทว่า...แววตากลับเห็นได้ชัดว่ามันแฝงไปด้วยความเศร้า "ได้! เอาเลย! บอกไปเลย! ถ้างั้นก็ฝากบอกมะลิด้วยแล้วกันว่าฉันขอเลิก!!!"

"เฮ้ย OoO! เดี๋ยวก่อนพี่วิลล์ ใจเย็นๆ แล้วค่อยๆ คุยกันก่อนนะคะ"

มายด์รีบซิงพูดขึ้นมาด้วยความตกใจ ส่วนฉันยังยืนฟังเขาพล่ามอยู่นิ่งๆ ในใจลึกๆ อดคิดไม่ได้ว่าดีสิ ดีมาก...เลิกกันไปเลย

แต่...ก็พูดออกไปแบบนั้นไม่ได้ เพราะมะลิจะเป็นคนที่เสียใจที่สุด

"มันไม่ต้องคุยอะไรแล้ว...มายด์เข้าใจที่พี่พูดใช่มั้ย ทำไมพี่ถึงทนไม่ได้ ทำไมพี่ต้องมีผู้หญิงคนอื่น พี่ไม่ได้รักมะลิน้อยกว่าเมื่อก่อน แต่ถ้าต้องทนเป็นแฟนกับผู้หญิงที่แตะต้องแทบไม่ได้ บางทีมันก็ไม่ไหวแล้วป่ะวะ"

"พี่วิลล์..."

"พี่ต้องอดทนอยู่ในสภาพนี้ไปอีกนานเท่าไหร่! ถ้ามันต้องเป็นแบบที่เป็นอยู่ตลอดไป ยังไงสักวันเราก็ต้องเลิกกันอยู่ดี งั้นก็ให้มันจบไปเลยวันนี้ดีที่สุด!"

"หึ...ดีที่สุด..." ฉันรู้สึกขำกับคำพูดของวิลล์ แต่น้ำตากลับเริ่มรื้นขึ้นมารอบขอบตา ทั้งเสียใจแทนมะลิ ทั้งเจ็บใจที่ตัวเองเถียงอะไรกลับไปไม่ได้เลย "...ดีที่สุดสำหรับใคร"

แม้ใจอยากจะด่าว่าเขาเห็นแก่ตัว แต่กลับพูดได้ไม่เต็มปาก

"จะใครล่ะ ก็สำหรับเธอไม่ใช่หรือไงกาน!" วิลล์กระแทกเสียงอย่างหงุดหงิด "ฉันกับมะลิเลิกกัน คนที่จะได้รับอิสระที่สุดก็คือเธอ ถูกมั้ย"

"..."

"พี่วิลล์พอเถอะค่ะ ตอนนี้พี่กำลังหงุดหงิดนะคะ T^T" มายด์พยายามจะหยุดวิลล์ แต่หมอนั่นไม่ฟังเสียงร้องขอของน้องสักนิด เขาเดินเข้ามายืนตรงหน้าฉัน

"แต่จำไว้นะกาน...มันอาจจะไม่ใช่สาเหตุทั้งหมด...แต่ต้นเหตุที่ฉันกับมะลิต้องเลิกกัน..." หมอนั่นยื่นมือมาเชยคางฉันขึ้น เพื่อให้ฉันสบกับสายตาอันโกรธเกรี้ยวของเขา "มันเป็นเพราะเธอ!"

1

นิกะกับอากิ

ニカ と 秋

2018 (5 ปีผ่านไป)

ณ มหาวิทยาลัยอาเซดะ เมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น

เมื่อเรามีชีวิตอยู่ในยุคที่เศรษฐกิจของประเทศไม่มั่นคง จะมีสักกี่คนที่ได้ทำตามความฝันในการมาเรียนต่อที่ต่างประเทศ *_*! ความฝันตั้งแต่วัยเด็กของฉันคือการได้มาใช้ชีวิตในประเทศที่เคยอ่านในหนังสือการ์ตูน ถึงจะเคยมาเที่ยวอยู่หลายครั้งแล้วก็เถอะ แต่มันก็ยังไม่สามารถเติมเต็มความฝันของฉันได้เลย

สิ่งที่ฉันชอบที่สุดในชีวิตก็คงหนีไม่พ้นการอ่านการ์ตูนนี่แหละ หลงใหลถึงขั้นเลือกที่จะสอบเข้าคณะศิลปศาสตร์เพื่อที่จะได้เรียนภาษาญี่ปุ่นเลยนะ และมันคือสิ่งที่ฉันคิดว่าตัดสินใจถูกต้องที่สุดในชีวิต เพราะหลังเรียนจบภาษาญี่ปุ่นทำรายได้ให้ฉันเยอะมากๆ จากการเป็นล่ามฟรีแลนซ์ >_<!

แต่นั่นแหละ ลำพังแค่ได้เรียนภาษาในห้องเรียนอย่างเดียว มันรู้สึกว่ายังไม่พอ...ฉันเลยตัดสินใจส่งแบบทดสอบเรียงความเพื่อยื่นสมัครเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยอาเซดะ มหา'ลัยเอกชนอันดับต้นๆ ของประเทศญี่ปุ่นดู และผลการคัดเลือกคือฉันสอบผ่าน! ตอนนี้ฉันได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาเรียบร้อยแล้ว บัตรนักศึกษาก็ได้แล้วด้วย

"พี่! หนูตื่นเต้นจังเลย!!!" เสียงของมายด์ที่นั่งอยู่ข้างๆ ฉันในพิธีปฐมนิเทศดังขึ้น

"เรื่อง?"

"ก็อย่างเรื่องที่ได้มาอยู่ประเทศญี่ปุ่น ทุกคนพูดอะไรกันหนูไม่เข้าใจเลยสักอย่าง มันโคตรว้าวเลยพี่! แล้วที่สำคัญนะ! หนูยี่สิบแล้วววว หนูจะกินเหล้าเข้าผับที่ญี่ปุ่นยังไงก็ได้ ไปแหล่งโลกีย์อย่างโฮสต์คลับได้ด้วยนะ พี่ไม่ตื่นเต้นเหรอ!!!"

น้องดี๊ด๊าใหญ่ในขณะที่อาจารย์ท่านหนึ่งกำลังอภิปรายการมาใช้ชีวิตที่ญี่ปุ่นสำหรับชาวต่างชาติว่าต้องรับมือกับแผ่นดินไหวยังไง เปิดบัญชีธนาคารยังไง ลงทะเบียนเรียนยังไง บลาๆ อยู่ที่ด้านหน้าของห้องประชุมในตึก 14

ใช่แล้ว...ฉันไม่ได้มาที่นี่คนเดียว มายด์เองก็มาพร้อมฉันด้วยเหมือนกัน หรือจะพูดให้ถูก ต้องบอกว่าฉันมาพร้อมมายด์มากกว่า -O-;

เรื่องของเรื่องคือมายด์มันสอบชิงทุนของมหา'ลัย (ที่ไทย) ได้ ก็เลยได้มาเรียนแลกเปลี่ยนที่อาเซดะเป็นเวลาหนึ่งปี ป้าเมย์...แม่ของน้องเป็นห่วงน้องมากๆ บวกกับป้าเมย์รู้อยู่แล้วว่าฉันอยากจะมาอยู่ญี่ปุ่น ก็เลยช่วยพูดกับแม่ที่หัวแข็งสุดๆ ของฉันให้ จนแม่ยอมอนุญาต

แต่ว่ามายด์กับฉันเรียนกันคนละอย่าง...มายด์เรียนภาควิชาปกติ เก็บหน่วยกิตไปรวมกับมหา'ลัยฝั่งไทยได้เลย ซึ่งแน่นอนว่าน้องอยู่ภาคอินเตอร์ เนื่องจากมาแบบไม่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่น

ส่วนฉันซึ่งจบมหา'ลัยไปเมื่อสองปีที่แล้ว...ไม่ได้มาเรียนในวิชาคณะอย่างมายด์ ที่อาเซดะมีอีกส่วนหนึ่งสำหรับนักเรียนต่างชาติที่อยากเรียนภาษาญี่ปุ่น คือ Center for Japanese Language หรือเรียกย่อๆ ว่า CJL ทุกวิชาที่ลงเรียนจะเป็นวิชาภาษาญี่ปุ่นทั้งสิ้น สามารถเลือกได้ว่าจะเรียนครึ่งปี หรือหนึ่งปี...แน่นอนว่าแม่ฉันอนุมัติเพียงครึ่งปีเท่านั้น U_U! ทั้งที่อยากจะมาอยู่สักปีแท้ๆ

"เมื่อกี้อาจารย์เค้าบอกว่าหลังเสร็จพิธีปฐมนิเทศ ใครสนใจอยากเข้าชมรมให้ไปดูที่ตึกสามนะ...ไปดูกัน!" น้องสะกิดแขนฉันยิกๆ หลังจากที่จบพิธีปฐมนิเทศและเราเดินออกมาอยู่หน้าห้องประชุมแล้ว

จะว่าไป รุ่นพี่ของฉันที่เคยมาเรียน CJL เมื่อเทอมก่อน ก็บอกไว้เหมือนกันว่าไหนๆ ถ้ามาเรียนที่นี่แล้ว ก็ควรเข้าชมรมด้วย เพราะเพื่อนในคลาสของ CJL เป็นเด็กนักเรียนต่างชาติทั้งหมด เพื่อนคนญี่ปุ่นต้องไปหาเอาตามชมรม

"ไปสิ ตึกสามอยู่ใกล้ๆ กับด้านหน้ามหา'ลัยเลยใช่มั้ย"

"ใช่ๆ"

เมื่อตัดสินใจได้ ฉันกับมายด์ก็ไปเดินดูชมรมต่างๆ ที่มาจัดบูธตรงชั้นล่างซึ่งเป็นเลานจ์ของตึก 3 ด้วยกัน

บรรยากาศภายในตึกคึกคักมาก นักศึกษาแต่ละคนพยายามเรียกคนมาเข้าร่วมชมรมของตัวเองสุดฤทธิ์ ทั้งเปิดเพลงเรียก โชว์สเต็ปแดนซ์ หรืออย่างชมรมโกะ (หมากล้อม) ก็เอาสมาชิกหน้าตาดีๆ ของชมรมมานั่งเรียกลูกค้าเหมือนกัน...คนต่อแถวลงชื่อเข้าชมรมยาวเชียว =v=;

"หนูว่าหนูอยากเข้าชมรมเต้น!" หลังจากที่เราเดินวนดูชมรมครบทั้งหมดแล้ว น้องก็หันมาพูดกับฉัน "คือหนูรู้นะว่าพี่ไม่ถนัดเต้น แต่เท่าที่ดูมาทั้งหมดหนูว่าอันนี้น่าสนุกสุดแล้วอ่ะ"

ชมรมเต้นเหรอ =O= อืม...อย่างที่น้องว่าเลย ฉันไม่ถนัด แต่ยังไงดีล่ะ ชมรมทั้งหมดที่ดูมา ก็ไม่มีอะไรน่าสนใจเลยแฮะ...วอลเลย์บอล...ตอน ม.5 สอบเสิร์ฟลูกยังเสิร์ฟไม่ข้ามเน็ตเล้ย...ชมรมดนตรีกับชมรมประสานเสียงก็ยิ่งไกลตัวเข้าไปใหญ่...แต่งไฮกุ* ก็ไม่ใช่แนว...อิลลูมิเนชั่นก็เก็บค่าเข้าชมรมตั้งห้าพันเยน...ชมรมไอเลิฟคันจิ** อันนี้ไม่ควรเป็นชมรมเลย คันจิควรมีอยู่แค่ในชั่วโมงเรียนพอแล้ว =_=!

โอ๊ย สรุปจะเข้าชมรมไหนดี >O<

@Toyama Park, 5:30 p.m.

"สวัสดีค่าทุกคน! ขอบคุณทั้งหกสิบคนที่สนใจเข้าร่วมชมรม AIF ของเราน้า ดีใจมากๆ เลย" น้องผู้หญิงญี่ปุ่นคนหนึ่งพูดขึ้นมา ทันทีที่พาสมาชิกใหม่ทุกคนมาถึงสวนสาธารณะโทยามะแล้ว "ขออธิบายอีกทีนะคะ! ชมรม AIF...ย่อมาจาก Aseda International Festival เราจะนำเอาวัฒนธรรมการเต้นของแต่ละชนชาติมาแสดงในงาน Aseda Sai"

นั่นแหละ ท้ายที่สุดก็ลงเอยที่ชมรมเต้น...มันดูน่าสนุกที่สุดในบรรดาชมรมทั้งหมดแล้วจริงๆ -O- และอันที่จริง มหา'ลัยอาเซดะเค้ามีตึกที่เรียกว่า 'กักเซกัง' ที่เป็นตึกสำหรับทำกิจกรรมชมรมโดยเฉพาะของนักศึกษาด้วย... เพียงแต่ชมรมที่ ม. นี้มันเยอะ! การจองห้องในตึกนั้นจึงไม่ใช่เรื่องง่าย...ชมรมไหนจองห้องไม่ทัน ก็ต้องหนีมาหาที่ซ้อมเอง อย่างเช่นชมรม AIF ที่ฉันกับมายด์เพิ่งสมัครเป็นต้น

* บทกวีของญี่ปุ่น

** อักษรคันจิ คือตัวอักษรจีน ซึ่งอ่านและเขียนได้ยากสำหรับคนไทย

แต่ฉันคิดว่าการเดินมาซ้อมที่สวนโทยามะก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร มันเป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่อยู่ไม่ไกลจากมหา'ลัยมากนัก บรรยากาศรอบๆ ที่รายล้อมด้วยต้นไม้ฟูหนาก็ร่มรื่นมาก และมันคงจะดียิ่งกว่านี้อีกถ้าเข้าเดือนตุลาเร็วๆ อากาศในเดือนกันยาแบบนี้มันออกจะร้อนไปหน่อย YwY ไม่ต่างจากเดือนกันยาของไทยเล้ย...หรือตอนนี้ฉันอยู่ที่สวนรถไฟน้า?

"เทอมนี้ชมรมของเราแบ่งทีมเต้นออกเป็นห้าทีม มี STOMP, BOLLYWOOD, SORANBUSHI, SWING แล้วก็ SCOTTISH...เดี๋ยวเราจะแสดงเป็นตัวอย่างให้ดูนะคะ หลังดูจบแล้วเพื่อนๆ ค่อยตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมกับทีมไหน" น้องคนญี่ปุ่นยังคงอธิบายด้วยภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง (ต้องใช้ภาษาอังกฤษเพราะสมาชิกใหม่เป็นชาวต่างชาติทั้งนั้น)

และเมื่อน้องที่น่าจะเป็นลีดเดอร์พูดจบปั๊บ สมาชิกเก่าก็เดินไปยืนรวมกันอีกฝั่งหนึ่ง จากนั้นก็ส่งตัวแทนออกมาเต้นโชว์ โดยเริ่มจาก STOMP ที่เป็นการโชว์สเต็ปปรบมือเข้าจังหวะ...อันนี้ฉันผ่านเลย ไม่สามารถปรบมือเข้าจังหวะได้จริงๆ

ถัดมาที่ BOLLYWOOD...ตัวแทนที่ออกมาเต้นคือแต่งตัวจัดเต็มมากอ่ะ กางเกงกรุยกราย ผ้าโพกหัว กำไลข้อมืออินเดียจ๋ามาเลย ขอผ่านอีกอันนะ TOT ถึงท่าเต้นจะดูพอไปรอด แต่ฉันคงใส่ชุดกรุยกรายนั่นไม่ขึ้น ขอแบบที่ยูนิฟอร์มธรรมดากว่านี้หน่อยแล้วกัน

อันที่สามคือ SORANBUSHI ต้นกำเนิดจากฮอกไกโด ท่าเต้นก็เหมือนท่าหว่านแหจับปลาน่ะ ซ้อมโชว์นี้น่าจะมีความเสี่ยงข้อเข่าเสื่อมนะ =_= ย่อมันซะทั้งเพลงเลย

ส่วน SWING ของอเมริกานั้น ส่วนใหญ่ก็จะเป็นเต้นเข้าคู่ผู้ชายผู้หญิงคล้ายๆ ลีลาศตอน ม.ปลาย แต่เลเวลสูงกว่ามากกก...ไม่รอดแน่ๆ

สรุปมีอันไหนที่ฉันพอจะเข้าร่วมได้บ้างมั้ยเนี่ย TOT ฉันยืนดูด้วยความสิ้นหวังกับเรื่องเต้นนิดๆ...จนกระทั่งมาถึงการแสดงสุดท้าย ก็คือ SCOTTISH ชื่อก็บอกตรงๆ อยู่แล้วว่ามาจากประเทศสก็อตแลนด์ ชุดที่ใช้ดูน่ารักเข้าตาฉันที่สุดในบรรดาโชว์ทั้งหมด...สก็อตมีทั้งจังหวะที่เต้นเป็นกลุ่มและแยกไปเต้นคู่ชายหญิง ซึ่งการดีไซน์ท่าเต้นของทีมนี้ ฉันว่ามันดูน่ารักมาก...

ถามว่ายากมั้ย สำหรับคนเต้นไม่เป็นก็ยากอยู่ดี U_U แต่อันนี้ดูเข้าทางสุดละ

"หนูสนใจโซรันกับสก็อต" มายด์ว่าหลังดูโชว์ทั้งหมดจบแล้ว

"จะเต้นสองแบบเลยเหรอ"

"อืม อยากลองอ่ะ เมื่อกี้เค้าบอกว่าวันซ้อมของโซรันคืออังคารกับพฤหัส ส่วนสก็อตเป็นจันทร์กับศุกร์...มันไม่ชนกันด้วย หนูว่าหนูจะลองสองแบบเลยพี่ล่ะ"

"ฉันเหรอ...ฉันขอสก็อตอย่างเดียวพอ"

ซึ่งจะรอดมั้ยก็ไม่รู้ TvT

"โอเค! งั้นวันนี้เราไปลองเต้นกับพวกทีมสก็อตกัน! ส่วนโซรัน เดี๋ยวหนูค่อยลองวันอื่น"

แต่ละกลุ่มได้กระจายกันไปยังจุดต่างๆ ของสวนโทยามะ ซึ่งใครอยากจะลองซ้อมเต้นกับกลุ่มไหน ก็เดินตามกลุ่มนั้นไปเลย

"สวัสดีทุกคน เราเป็นลีดเดอร์ของ SCOTTISH นะ ชื่ออิเคดะ มายุ... เรียกเราว่าอิเคมายูก็ได้ ^O^ ตอนนี้อยู่ปีสี่ เรียนเทอมสุดท้ายแล้วจ้า!" ลีดเดอร์กล่าวทักทายอย่างเปี่ยมไปด้วยความสดใส "ส่วนทางนี้...เมเนเจอร์* ของ SCOTTISH...ทาเคะโนะอุจิ อันจู ปีสามจ้า"

"โยโรชิขุ โอเนไกชิมัส~ (ขอความกรุณาด้วยค่ะ)" คนชื่ออันจูกล่าวทักทายสั้นๆ

"พี่ๆๆ" มายด์สะกิดฉันยิก "เขาพูดอะไรกันบ้างอ่ะ"

อ๋อ ลืมไปเลย น้องไม่เข้าใจภาษาญี่ปุ่นนี่เนอะ เมื่อกี้ทั้งคู่พูดเป็นญี่ปุ่นหมดเลย

"คนที่มัดผม เป็นหัวหน้า ชื่อ...เค้าบอกให้เรียกเค้าว่าอิเคมายู ส่วนคนผมสั้นที่ดูเรียบร้อยชื่ออันจู เป็นเมเนเจอร์"

แล้วหลังจากที่ลีดเดอร์กับเมเนเจอร์แนะนำตัวเสร็จแล้ว อิเคมายูก็ให้ทุกคนมายืนเป็นวงกลม เพื่อให้สมาชิกทุกคนแนะนำตัวบ้าง...ทั้งหมดนี่ก็มีอยู่สิบแปดคน แต่ดูเหมือนว่าสมาชิกทั้งหมดจะมีเยอะกว่านี้ วันนี้เห็นว่าสมาชิกเก่าที่ไม่ได้มาร่วมก็มีอีกประมาณเจ็ดแปดคนเชียว

* เมเนเจอร์ (Manager) หมายถึงผู้จัดการ

"เอโดะ นาโฮะ ซันเนนเซ โอเนไกชิมาส~ (เอโดะ นาโฮะ ชั้นปีสาม ฝากตัวด้วย)"

"มัตสึดะ โมเอโกะ อิจิเนนเซ โอเนไกชิมัส (มัตสึดะ โมเอโกะ ชั้นปีหนึ่ง ฝากตัวด้วย)"

ทุกคนแนะนำตัวไล่ลำดับมาเรื่อยๆ...แน่นอนฉันจำชื่อใครยังไม่ได้ทั้งนั้นแหละ ชื่อคนญี่ปุ่นจำยากจะตาย แต่เท่าที่ฟังคร่าวๆ นอกจากฉันกับมายด์แล้วทุกคนเป็นคนญี่ปุ่นหมดเลยนะ และเป็นสมาชิกเก่าทั้งสิ้นด้วย =.= กลุ่มเด็กใหม่ไปลองเต้นสวิงกับโซรันเกือบหมดเลย เออ แต่ก็ดีแล้วล่ะ! ฉันอยากรายล้อมด้วยเพื่อนคนญี่ปุ่นเยอะๆ มันดูสมเป็นญี่ปุ่นดี!

"งั้น...เดี๋ยวก่อนเริ่มซ้อม ขอจับคู่เต้นให้ก่อนแล้วกัน" อิเคมายูว่าหลังจากที่ทุกคนแนะนำตัวกันเสร็จหมดแล้ว "ป๊ะปะคู่ไมจัง*...แล้วก็สึนางะคู่นิกะจังแล้วกัน"

ไมคือใคร นิกะคือใคร ไม่ต้องงง...เข้าเมืองตาหลิ่ว เราเลยแค่หลิ่วตาตาม...ไมจังคือมายด์นั่นแหละ แต่ให้คนญี่ปุ่นเค้าออกเสียงสะดวกก็เป็นไมจังไป...ส่วนนิกะ...ฉันตั้งเอง มาจากกรรณิการ์ ชื่อจริงของฉัน :D ว่าแต่เมื่อกี้อะไรนะ ใครชื่อป๊ะปะ ชื่อประหลาดจัง

"โอ้ว! คุณชื่อป๊ะปะ?" มายด์หันไปถามผู้ชายที่แบบสูงมากกก ขายาวมากเกินร้อยแปดสิบเซ็นต์แน่ๆ ส่วนหน้าตานั้นดูใจดี เฟรนด์ลี่ สายตี๋

"เปล่าๆ ป๊ะปะคือชื่อที่เพื่อนเรียก ^^ ฉันชื่อฮิโรมาสะ แต่จะเรียกป๊ะปะเหมือนทุกคนก็ได้นะ" คนชื่อป๊ะปะตอบมายด์ด้วยภาษาอังกฤษ เพราะเมื่อกี้ตอนแนะนำตัวมายด์บอกไปแล้วว่าไม่เข้าใจภาษาญี่ปุ่น

ใครๆ เขาก็เล่าลือกันเนอะว่าคนญี่ปุ่นกับภาษาอังกฤษคือสิ่งที่ไม่คู่กัน ซึ่งมันก็เป็นความจริงนั่นแหละ เพียงแต่ว่าเด็กญี่ปุ่นทั้งหมดในชมรม AIF เป็นเด็กของคณะซีลส์** ทุกวิชาของคณะนี้จะเรียนเป็นภาษาอังกฤษ หรือก็คือภาคอินเตอร์นั่นเอง (ซึ่งมายด์เองก็เรียนอยู่คณะนี้นั่นแหละ) ดังนั้นทุกคนที่อยู่ตรงนี้จึงเป็นคนญี่ปุ่นที่สนทนาภาษาอังกฤษได้อย่างหายห่วงเลย

"นิกะจังอยู่ปีหนึ่งเหรอ" คนที่ถูกจับคู่มาเต้นกับฉันถามขึ้น

---

* 'จัง' เมื่อวางต่อท้ายชื่อจะให้ความรู้สึกน่ารักและเป็นกันเองมากขึ้น นิยมใช้กับผู้หญิง

** SILS - School of International Liberal Studies

เอ...ชื่อสึนางะใช่ไหม ถ้าได้ยินไม่ผิด

"เปล่าหรอก จริงๆ ฉันเรียนจบมหา'ลัยที่ไทยแล้ว แต่มาเรียนภาค CJL น่ะ"

ฉันหันไปเงยหน้าตอบสึนางะ ซึ่งคนนี้เองก็ตัวสูงไม่แพ้ป๊ะปะเลย แต่หุ่นเค้าพ้อมมมผอม ดูตัวแห้งๆ ไปหน่อย ว่าแต่ย้อมผมสีทองด้วย -O- ไม่ค่อยเห็นใครในมหา'ลัยที่นี่ทำผมสีๆ เลย ทั้งที่ตอนแรกคิดว่าคนญี่ปุ่นจะจัดเต็มคัลเลอร์ฟูลซะอีก ปรากฏว่าคนที่แต่งตัวเยอะๆ ทำสีผมแบบจัดเต็มเป็นต่างชาติที่มาเรียนในอาเซดะซะมากกว่า

"แล้วสึนางะอยู่ปีไหนล่ะ"

"ปีสี่ครับ~"

"งั้นเดี๋ยวจะสอนท่าของผู้ชายให้ก่อนนะ" เสียงอิเคมายูดังขึ้นมา ฉันกับสึนางะก็เลยหยุดคุยกัน แล้วหันไปดูท่าที่อิเคมายูเต้นโชว์ให้ดู

เอ่อ...เดี๋ยวนะ...จะว่าไป นี่ฉันต้องเต้นคู่กับผู้ชายเลยเหรอ O[]O! แถมยังต้องจับมือ โอบเอวด้วย! พีค!!! ถึงจะอายุ 24 แล้วก็เถอะ พูดไปใครๆ ก็ตกใจ แต่มันคือความจริง! ฉันแทบจะไม่มีสกินชิปกับผู้ชายมาก่อนเลยนะ

หมับ

ตึกตัก~

เพียงไม่กี่วินาทีหลังจากอิเคมายูพูดจบ สึนางะก็ดึงตัวฉันเข้าไปใกล้และยื่นมือมาแตะเบาๆ ที่บริเวณเอว ซึ่งนั่นมันทำให้ฉันเผลอใจเต้นตึกตักขึ้นมาอย่างควบคุมไม่ได้

แงงงง ฉันไม่มีภูมิคุ้มกันผู้ชาย TOT! มายด์! เอาเจ้มาทำอะไรตรงนี้ง่ะ เจ้ตายแน่ๆ

"เดี๋ยวฉันถอยเท้าขวา แล้วนิกะขยับเท้าซ้ายมาด้านหน้านะ หนึ่ง สอง"

สึนางะกล่าว ฉันรู้สึกได้แหละว่าเขามองหน้าฉันอยู่อ่ะ แต่ฉันไม่กล้าเงยหน้าสบตาเลย มันเขินแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้ ฉันไม่ชินกับความใกล้ระยะนี้

การเข้าคู่กันของเราค่อนข้างจะทุลักทุเลพอสมควร...คือสึนางะจะเป็นคนนำฉันทุกท่วงท่า เขาดูเป็นคนที่เต้นเก่งทีเดียว สงสารจัง ต้องมาจับคู่กับอีนี่ซึ่งพื้นฐานการเต้นเป็นศูนย์ แถมมัวแต่เขินเขาจนรวบรวมสมาธิไปที่การเต้นไม่ได้อีก TOT!

"ไม่เป็นไรนะ แค่วันแรก ยังทำไม่ได้ก็ไม่ต้องคิดมาก" สึนางะตบไหล่ฉันเบาๆ "กัมบัตเตะ (สู้ๆ)"

"กัมบาริมัสสส (จะพยายาม) T_T"

หลังจากซ้อมเต้นไปประมาณสี่สิบนาที ในที่สุดอิเคมายูก็ประกาศว่าวันนี้พอแค่นี้

เย่! จบแล้ว! เหนื่อยสุด T^T! ทำไมคนอื่นไม่หอบเหมือนฉัน ทำไมฉันดูเหนื่อยกว่าชาวบ้าน =O=! น้องๆ ในชมรมส่วนใหญ่อายุ 18-22 ปี ฉันอาจจะเป็นพี่ใหญ่สุดในนี้ก็จริง แต่ห่างจากพวกเด็กปี 4 แค่สองปีเองนะ สงสัยเพราะปกติเป็นคนไม่ออกกำลังกายด้วยมั้ง เลยเหนื่อยง่ายแบบนี้

ฉันหันไปมองทางมายด์ น้องกำลังยืนคุยกับป๊ะปะท่าทางสนุกสนานเชียว ตัดภาพมาที่ตัวเอง...ฉันแทบจะไม่ได้คุยอะไรกับสึนางะเลย เพราะว่าจำท่าไม่ได้ เดี๋ยวกระโดดซ้าย กระโดดขวา งงหนักมาก U_U ส่วนสึนางะก็พูดอยู่อย่างเดียว 'กัมบัตเตะ กัมบัตเต๊ะ กัมบัตเตะ'

เอาไงดีอ่ะ ฉันว่าฉันไม่เหมาะกับการเต้นเท่าไหร่เลย ถามว่าสนุกมั้ยมันก็สนุกอยู่หรอก แต่ว่ามันยากอ่ะ

"โอเคมั้ย นิกะจัง" อิเคมายูเดินเข้ามาถามฉันซึ่งนั่งพักเหนื่อยอยู่ที่ม้านั่ง

"ก็ยากอยู่ แต่สนุกดี"

"ดีใจจัง ^^ งั้นเดี๋ยววันศุกร์ก็มาซ้อมด้วยกันอีกได้ใช่ไหม"

"จ้า"

จ้าอะไรนังกรรณิการ์ T____T คือแบบ...เมื่อกี้พอเห็นรอยยิ้มของน้องฉันก็เลยเผลอตอบตกลงไปเฉยเลยอ่ะ สามวิที่แล้วยังคิดจะลาออกอยู่เลยบ้าบอ!

"วันนี้มีใครจะไปกินข้าวต่อมั้ย ไปร้านไซซีเรียกัน" อิเคมายูตะโกนถามเพื่อนๆ ทุกคนในชมรม

ร้านไซซีเรียคือร้านอาหารอิตาเลียนที่มีแฟรนไชส์อยู่ทั่วญี่ปุ่น เน้นขายพิซซ่ากับสปาเกตตี้เป็นหลัก ฉันมองไปรอบๆ ว่ามีใครยกมือว่าจะไปบ้าง...ส่วนใหญ่ก็ตัดสินใจไปกันนะ แต่วันนี้ฉันว่าฉันขอผ่านดีกว่า...อยากกลับไป

อาบน้ำนอนแล้ว เพลีย

"พี่! ไปกัน!"

ว่าแล้ว...มายด์ต้องวิ่งมาชวนแน่ -O- เพราะนางชอบอะไรเทือกๆ ปาร์ตี้มาก

"ขอผ่าน ฉันอยากกลับบ้าน"

"โอ๊ย ไม่เอาดิพี่ ไปด้วยกันก่อน" เอาละ งอแงแล้วน้องฉัน "ถ้าพี่ไม่ไปแล้วใครจะเป็นล่ามให้หนูอ่ะ"

"ทุกคนก็พูดอังกฤษได้นะ หรือถ้าเค้าเม้าท์กันเป็นภาษาญี่ปุ่น มายด์ก็ให้ป๊ะปะเขาแปลให้ฟังสิ แอบเห็นนะว่าเราดี๊ด๊าตอนคุยกับเขาเป็นพิเศษอ่ะ" ฉันส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้มายด์เมื่อพูดถึงป๊ะปะ

รู้จักกันมาแต่เด็ก ทำไมจะดูไม่ออกว่ามายด์ออกจะถูกใจป๊ะปะไม่น้อยเลย -,.-

"บ้า ไม่ใช่ เค้าแค่คุยสนุกเฉยๆ หนูยังไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย"

มีคำว่า 'ยัง' ด้วยนะ แปลว่าต่อจากนี้คือไม่แน่สินะ หึๆ

"ยังไงดีล่ะ...ป๊ะปะเค้าคุยเก่งก็จริง แต่หน้าแบบเค้าไม่ใช่สเป็กหนูเลย...จริงๆ ตอนที่ซ้อมเต้นกันอยู่ หนูว่าหนูเห็นคนนึง...เค้าหล่อดีอ่ะ" น้องว่าพลางมองไปรอบๆ เพื่อตามหาคนที่พูดถึง ไม่นานก็หันมาบีบข้อมือฉันแน่นด้วยความตื่นเต้น "คนนั้นๆๆๆๆ คนนั้นอ่ะ หนูว่าเค้าหล่อมาก หล่อสุดในชมรม!" น้องบุ้ยปากให้ฉันดู เพราะไม่กล้าชี้

"คนไหน..."

"เสื้อยืดสีกรมท่า ยืนอยู่ข้างๆ คนที่พี่เต้นด้วยเมื่อกี้"

ฉันมองหาคนที่น้องว่า...แต่ว่าตอนนี้มันก็ทุ่มนึงแล้ว ท้องฟ้ามืดขนาดนี้ ฉันมองเห็นหน้าเขาไม่ชัดเท่าไร เห็นแบบเบลอๆ ก็คิดว่าน่าจะหล่ออยู่นะ...รูปร่างภายนอกก็ดูสมส่วนดี ดูรวมๆ จากบุคลิกด้วยแล้ว ออกแนวเป็นคนเล่นกีฬา เตี้ยกว่าสึนางะนิดหน่อย อืม...น่าจะสัก 175-176 ล่ะมั้งคนนี้

"เออ ก็ดีนะ"

"แค่ก็ดีเหรอพี่ หนูว่าดีมากเลยต่างหาก! พี่ว่าเขามีแฟนหรือยัง"

"จะไปรู้ได้ไง ชอบขนาดนั้นเลยเหรอ จะจีบเขาเลยหรือไง"

"ก็ถ้าเขาไม่มีแฟนนะ หุๆ *v*!"

ไม่แปลกใจเลยทำไมป้าเมย์เป็นห่วงจนแทบจะออกค่าเรียนให้ฉันตามมาช่วยดูแลน้องถึงญี่ปุ่น ฮ่าๆๆ แต่เอาจริงๆ มายด์ก็ไม่ได้เป็นสายล่าผู้ชายอะไรหรอกนะ เพียงแต่ว่าตั้งแต่ตอนที่อายุ 15 น้องก็ไม่เคยมีแฟนอีกเลย แถมตอนนี้มาอยู่ญี่ปุ่น...อายุก็กำลังดี มันก็เป็นธรรมดาเนอะที่อยากจะหาแฟนสักคน

"งั้นสรุปไปกันทั้งหมดสิบเอ็ดคนนะ" อิเคมายูพูดขึ้นหลังจากที่นับจำนวนคนเรียบร้อยแล้ว

"พี่ไม่ไปจริงๆ เหรอ" มายด์หันมาถามย้ำ

"อืม ไม่อ่ะ มายด์ไปเถอะ เจอกันที่บ้านนะ"

ว่าจบมายด์ก็เดินไปกับกลุ่มที่จะไปร้านอาหาร ส่วนฉันก็เดินแยกไปอีกทางกับกลุ่มที่จะกลับบ้าน บางคนก็เดินกลับไปทางมหา'ลัย แต่ก็มีอยู่อีกห้าคนที่เดินไปทางสถานีทาคาดาโนะบาบะ (Takadanobaba) หรือที่เรียกกันย่อๆ ว่าบาบะ ทางเดียวกับฉัน

"ไม่ไปกินข้าวกับทุกคนเหรอ" ฉันถามเมเนเจอร์ที่ชื่ออันจู เพราะเธอเดินอยู่ใกล้ฉันที่สุด ส่วนอีกสามคนเดินตามมาอยู่ด้านหลัง เป็นใครบ้างก็ไม่รู้ ไม่ได้หันไปดู

"จ้า ^_^ บ้านของฉันอยู่จังหวัดชิบะน่ะ กลับดึกมากไม่ได้"

หือ? จังหวัดชิบะ O_O! จังหวัดที่ตั้งของสนามบินนาริตะและดิสนีย์แลนด์นี่นา! ไกลเหมือนกันนะเนี่ย

"โห...แล้วเดินทางไปกลับแบบนี้ทุกวันเลยเหรอ"

"ใช่จ้า แต่ไม่ได้ลำบากมากหรอก เพราะจากสถานีบ้านฉัน นั่งตรงมาลงสถานีอาเซดะ (Aseda) ได้เลย ไม่ต้องเปลี่ยนสาย" อันจูยิ้มบอก "แล้วนิกะจังล่ะ พักอยู่แถวไหนเหรอ"

"ฉันอยู่สถานีอาไรยาคุชิมาเอะ (Araiyakushimae) ถัดจากบาบะไปสามสถานีน่ะ"

ชื่อยาวมะ...ฉันใช้เวลาเกือบสัปดาห์กว่าจะจำชื่อสถานีบ้านตัวเองได้

-*-

"เห~ ดีจัง! ใกล้นิดเดียวเอง...อ๊ะ งั้นก็แปลว่ากลับด้วยรถไฟสายเซย์บุ (Seibu) ใช่มั้ย"

"ใช่ๆ"

สมกับเป็นคนญี่ปุ่นเลยเนอะ รู้ด้วยว่าสถานีบ้านฉันอยู่เส้นทางไหน *O*! ทั้งที่สถานีบาบะที่เรากำลังเดินไปเนี่ย มีรถไฟตัดผ่านตั้งสามสายแน่ะ! (สายโทไซ (Tozai), สายยามาโนเตะ (JR Yamanote) และสายเซย์บุของฉัน~)

"ถ้างั้นก็กลับสายเดียวกับคุโด้ซัง* เลยน่ะสิ" อันจูว่าก่อนจะหันไปมองผู้ชายที่เดินอยู่ด้านหลังเราทั้งคู่ "คุโด้ซัง~ บ้านนิกะจังก็อยู่สายเซย์บุค่ะ"

ใครคือคุโด้เหรอ นามสกุลเหมือนสามี (มโน)** คนแรกของฉันเลยอ่ะ ^O^ ฉันหันไปมองด้านหลังตามอันจู...

และแสงสว่างจากร้านรวงข้างทางก็ทำให้ฉันได้เห็นหน้าของ 'ผู้ชายที่ใส่เสื้อยืดสีกรมท่า' ชัดๆ เป็นครั้งแรก

ตึกตัก~

มะ...มายด์อยู่ไหน O[]O! กรี๊ดเป็นเพื่อนน้องตอนนี้ทันมั้ย! เขาหล่อจริงๆ ด้วย! นี่ถ้าฉันขอถ่ายรูปคู่กับเขาลงไอจีจะได้ไหม! รับรองเลยว่าเหล่าเพื่อนซะนีทั้งหลายจะต้อง DM มารัวๆ แน่ 'ใครวะมึ้งงง' ไรงี้

"อ้าวเหรอ อยู่สถานีไหน"

เสียงก็นุ่มน่าฟังด้วย คนอะไรเพอร์เฟ็กต์จังเลยอ่ะ O_O! เอ๊ะ เมื่อกี้เขาถามฉันว่าอะไรนะ

"นิกะจังอยู่สถานีอาไรยาคุซิมาเอะ" อันจูเป็นคนตอบแทน

"ถ้างั้นก็ห่างกับฉันแค่สองสถานีเองสิ ฉันอยู่สถานีถัดจากบาบะน่ะ ^^" เขายิ้มบอก...โอย รอยยิ้ม... "งั้นเดี๋ยวเรากลับด้วยกันเนอะ"

กะ...กลับด้วยกัน!?

"อือ..." ฉันพยักหน้าเอื่อยๆ

นังน้องมายด์! นังหนูมันพลาดแล้ว! เห็นมั้ย ถ้าไม่ไปกินข้าวนะ มันก็จะได้สัมผัสกับโมเมนต์นี้ แต่เอาเถอะ นี่ก็เพิ่งซ้อมวันแรก ยังมีเวลาอีกถมถืด รับรองเลยว่าถ้าน้องรู้เรื่องนี้ ต้องกรีดร้องหนักมากแน่ๆ

* 'ซัง' มีความหมายว่า 'คุณ' วางต่อท้ายชื่อหรือนามสกุล

** สามีมโนของกาน ในที่นี้หมายถึงคุโด้ ชินอิจิ จากการ์ตูนเรื่องยอดนักสืบโคนัน

"บั๊ยบัย~ จ้าเน้~ (บ๊ายบาย แล้วเจอกันนะ)"

ฉันโบกมือบ๊ายบายแยกกับเพื่อนคนอื่นๆ ที่หน้าสถานีบาบะ เพราะนอกจากฉันกับคนที่หล่อๆ นี่แล้ว คนอื่นไม่มีใครกลับสายเซย์บุเลย

"มี IC Card มั้ย" คนหล่อๆ หันมาถามฉัน ขณะที่เรายืนอยู่ตรงหน้าตู้ขายตั๋วรถไฟ

IC Card ก็คือบัตรใส่เงินสดเหมือนกับ Rabbit บ้านเรานี่แหละ ที่ญี่ปุ่นจะเรียก IC Card ซึ่งถ้าอยู่ในโตเกียวจะมีอยู่สองบริษัทคือ Suica กับ Pasmo ใช้อันไหนก็ได้เหมือนกัน

"อ๋อ มีแล้วๆ" ฉันบอกพลางชูบัตร Pasmo ที่ห้อยอยู่กับกระเป๋าเป้ให้เขาดู

"งั้นไปกันเถอะ...อ๊ะ อีกสามนาที รถไฟจะมาแล้ว วิ่งกัน" เขาเงยหน้ามองบอร์ดตารางเวลารถไฟที่แขวนอยู่ด้านบนเหนือทางเข้าชานชาลา ก่อนจะรีบแตะบัตรและสาวเท้าขึ้นบันไดเลื่อนนำไปก่อน ฉันยังคงเลิ่กลั่กๆ แต่ก็วิ่งตามเขาไป

เมื่อขึ้นไปถึงบนชานชาลาก็ช็อกเบาๆ...นั่นสินะ...ทุ่มครึ่ง...ทุ่มครึ่งกับสถานีที่เปลี่ยนได้สามสาย มันคงเป็นธรรมดาที่คนจะเยอะขนาดนี้ =_=;;; คนยืนต่อแถวรอขึ้นรถไฟจนแทบจะตกชานชาลาอยู่แล้ว

"เราจะขึ้นรถได้เหรอ คนเยอะขนาดนี้" ฉันถาม

"ได้อยู่แล้ว บาบะเป็นสถานีที่สองจากต้นสาย เพราะฉะนั้นรถมันจะโล่ง เราเดินไปลึกๆ อีกหน่อยแล้วกันนะ" เขาว่าก่อนจะพยายามเดินเบียดเสียดกับฝูงชนที่แทบจะล้นชานชาลา "จับมือได้มั้ย"

"เอ๊ะ"

"ขออนุญาตนะครับ" ขณะที่ฉันยังงงๆ ไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาถาม อยู่ดีๆ เขาก็หันมาคว้าข้อมือฉัน แล้วลากให้เดินเบียดผู้เบียดคนไปด้วยกัน

ตึกตัก~

อยู่ไทยนี่แทบจะไม่ได้สกินชิปกับผู้ชายเลย มามหา'ลัยที่ญี่ปุ่นวันแรกฉันถูกผู้ชายแตะเนื้อต้องตัวถึงสองคนภายในวันเดียว T///T!

เขาลากฉันเดินมาถึงประมาณขบวนที่สี่ แต่ว่าท่าทางรถไฟใกล้จะมา

แล้ว เขาก็เลยหยุดเดิน ตรงนี้คนน้อยกว่าตรงหัวขบวนก็จริง แต่ก็ยังจัดว่าเยอะมากอยู่ดี

"โทษทีนะ ฉันกลัวเธอหลง คนมันเยอะ" เขาว่ายิ้มๆ ก่อนจะปล่อยข้อมือฉัน

"อื้อ ไม่เป็นไร"

ขี้โกงจัง...หล่อแถมยังมีความน่ารักเป็นออพชั่นอีก...

[มาโมนาคุ นิบังเซน เดงฉะ ก๊ะไมริมัส คิอิโระเซนมาเดะ โอะมาจิคุดาไซ (อีกไม่นาน รถไฟจะมาแล้ว กรุณายืนหลังเส้นสีเหลือง)] เสียงประกาศดังขึ้นตามด้วยรถไฟที่วิ่งมาจอดเทียบชานชาลา

ซึ่งก็เป็นไปตามที่คนหล่อคนนี้บอกจริงๆ บนรถไฟนั้นแทบจะไม่มีผู้โดยสารเลย...แต่พอรับคนจากสถานีนี้ขึ้นไปเท่านั้นแหละ ตู้รถไฟก็กลายเป็นปลากระป๋องทันที

"ยังขึ้นได้อีกเหรอ" ฉันพึมพำ

"ได้ ไปเถอะ ไม่กี่สถานีเอง" เขาว่าก่อนจะลากฉันขึ้นไปบนรถปลากระป๋องนั่น

ไอ้ที่ว่าไม่กี่สถานีเนี่ย ก็คือของตัวเองใช่ไหม เพราะเขาอยู่สถานีถัดไป แต่ฉันน่ะอีกสามสถานีเฟ้ย TT! ถามว่าต้องรีบกลับไหม ก็ไม่ขนาดนั้น เดินไปท้ายขบวนที่คนมันน้อยๆ แล้วค่อยขึ้นน่าจะดีกว่า แต่เอาเถอะ วันนี้ฉันคิดไม่ทัน ยังไงก็ขึ้นมาแล้ว

"ทำไมถึงชื่อนิกะล่ะ เป็นลูกครึ่งเหรอ"

จังหวะที่คุณคนหล่อถามขึ้นมา ฉันก็เงยหน้าขึ้นไปพอดี

เฮือก O_O! ใกล้ไปๆๆๆๆ ใกล้มาก! ถ้าสูงเท่ากัน คือปากจูบกันได้เลยนะ! ใกล้กว่าตอนที่เต้นคู่กับสึนางะสามหมื่นล้านเท่า!

ตึกตัก...ตึกตัก...ตึกตัก

หัวใจมันพานจะระเบิดเอาแล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160625109.html